

decembra, ob sedmih zvečer. Pričite, saj se ta igra tiče vsakega slehernega, brez izjeme.

Šoštanj. Katoliško prosvetno društvo iz St. Andraža pri Velenju priredi v nedeljo dne 16. decembra v dvorani Zadrúžnega doma v Šoštanju ljudsko igro v štirih dejanjih »Vaški lopov«. Igra nam nazorno prikazuje življenje našega kmečkega ljudstva. Sodeluje tamburaški zbor iz St. Andraža. Začetek točno ob pol treh popoldne. K predstavi vsi meščani in vsi okoličani najviljudneje vabljeni!

*

Na delo za „Naš Dom“!

Čas hiti! Prav kmalu bo prišel naš prijatelj »Naš dom« k vam v novi in lepi obliki, poln pestre in zanimive vsebine. Že prihajajo izpolnjene nabiralne pole. **Povsod porast, veliko število novih naročnikov.** Po nekod kar tekmujejo kdo bo pridobil več novih naročnikov. Tudi dekleta so prav pridna, zlasti ko so zvedela, da jih čaka veselo presenečenje. Potrudite se, fantje, izrabite vsako priliko, da zberete čim več naročnikov. **Pošljite čimpreje naslove**

novih narvčnikov, da bodo lahko vsi že dolili za Božič prvo številko. Sporočite tudi, koliko izvodov Vam naj pošljemo za agitacijo. Agitirajte ob vsaki priliki. Dr. Krek je nekoč rekel: »Agitirati je lahka stvar, treba imeti le misel, idejo in jo dati drugim.« **Naša ideja je »Naš dom« v vsako hišo, v roke slehernega fanta in dekleta!** Potem »Našega doma« bomo najlažje zanesli med naše fante in dekleta misel katoliške zvesti in duha verske obnove. »Naš dom« bo glasnik naših idej! Pri agitaciji za »Naš dom« pa se ravnajmo zopet po g. dr. Kreku, ki pravi: »Če srečaš prijatelja ali znanca, ki te pozdravi z »Dobro dan«, odgovori mu »Bog daj!« in tretja beseda naj bo že agitacija za dobro stvar!« Fantje, tako delajte, tudi dekleta se po tem ravnajte! Postavili smo Vam cilj: **V vsako faro 100 »Naših domov«!** V kolikor ste se že k temu cilju približali? **Na delo! Prav te dni podvojite svoje delo, ki mora biti kronano s polnim uspehom. Vse za »Naš dom«, to bodi naš pozdrav in geslo v dnevih nabiralne akcije!**

pozabljenost. Pri nas že nekaj let sem cvetela, kakšni so ovaduhi? Dr. Krek je nekoč rekel: »Vsi tatovi, vlomilci in roparji skup niso zagrešili toliko krivic nad človeškim imetjem in življenjem, kakor skopuhi in ovaduhi. Teh poslednjih je več in so nevarnejše od prvih, zato se nam je treba najprej in najbolj boriti zoper ovaduhe. Saj so posledice ovadustva neizmerne in neznosne.« Resničnost teh besed je izkusil že tudi marsikateri izmed nas. Zato pa ovaduho ne maramo, pa tudi ne spoštujemo tistih, ki ovaduhe poslušajo za hrbtnost tega, ki se braniti ne more. Zato pa ovaduhom prezir, ponosen prezir poštenih ljudi; tistim pa, ki ovaduhe poslušajo, naše pomilovanje. Vsem pa, ki so ali so bili preganjani, vztrajnost in odločnost, ker končno le mora pravica enkrat zmagati! Božji mlini meljejo počasi, a sigurno!

St. Ilj v Slov. goricah. V St. Ilju v Slov. Goricah je dne 4. decembra umrl g. Mirko Bauman, znani narodni borec na naši severni meji. Star je bil šele 46 let. Pred letom si je nakopal zavrtno sušico in vsa zdravniška nega mu ni mogla vrniti zdravja. Rajni je bil rodom iz Sv. Jurija v Slov. goricah, odkoder se je priženil na lepo Dražovo kmetijo v Zmrzlenku. Bil je zaveden Slovenec, zvest katoličan, napreden gospodar, znan pevec in pobornik za pravico in svobodo. V dnevih preobrata je delal noč in dan za našo skupno stvar na meji. Kadar se je bilo treba postaviti kot borec, bodisi za narodne ali krščanske ideale, si našel Mirka med prvimi, ki so zastavili vse svoje moči in tudi premoženje za zmago pravične stvari. Padel je torej zopet nov steber na naši meji in sicer v najlepši moški dobi. Tik pred smrtjo je bil previden in pobožno je sprejel sv. popotnico. Pogreb se je vršil v četrtek, dne 6. decembra popoldne na šentiljsko pokopališče. Udeležba prijateljev je bila izredno velika. Pogreb je vodil domači g. kaplan Raušl v spremstvu g. župnika Vinka Kranerja od Spod. Sv. Kungote. Ob grobu se je v imenu sobojevnikov in prijateljev poslovil od umrlega njegov osebni prijatelj Fr. Žebot, ki je slavil zasluge pokojnikove za naše obmejne kraje. Ganljivo je bilo, ko je med sv. mašo žena-vdova z vsemi

St. Peter pri Mariboru. Skrb za reveže ter brezposelne je res hvalevredno. Bogu in ljudem dopadljivo delo. Ni pa to skrb za brezposelne siromake, ki nimajo sredstev za življenje, da se jih na zimo odpravi in napoti na deželo, odkoder so doma, ali pa k sorodnikom na kmetih, da se tam čez zimo prežive. Takšen sklep je napravila neka občina blizu Maribora. Mi kmetje pa tega nikakor ne moremo razumeti, da bi ravno mi morali skrbeti za brezposelne in da bi se mestni in industrijski kraji kar tako na rovaš in na škodo kmeta in kmetijskih občin radi odkrižali brezposelnih. Naš kmet si že tako ne zna pomagati in otrestiti številnih obiskov brezposelnih, beračev, in zlasti takšnih, ki priromajo od bogsigavedi odkod z raznimi dovolili in priporočili in ki so

še mnogokrat prav nasilni, če ne dobe daru po njih volji. Čudni nazorji gotovih ljudi in krogov. Tistim, ki je naložena skrb za brezposelnost, naj tudi na druge mislijo in ne samo na kmeta, ki itak s težavo izhaja pod težo sedanjih gospodarskih razmer. Saj kmet itak rad da in pomaga, on nima vrat pred reveži zaprtih in ne odreče pomoči potrebnemu siromaku. Naj pa tudi tisti, ki so črpali moč sedanjih brezposelnih in ki so želeli korist in dobiček od njihovega nekdanjega zasluga, nekaj storijo. Saj je kmetu marsikdaj manjkalo delavcev za kmečko delo in še vsaj v naših kmetijskih krajih ni brezposelnih kmetijskih in poljedelskih delavcev.

St. Peter pri Mariboru. »Slovenski gospodar« je pri nas priljubljen in mnogo čitan časopis, tako da ga čitajo tudi oni, ki nanj niso naročeni in ki hvalijo in graja, kakor pač nanesemo, zlasti če jih resnica v oči bo. Pa pustimo to. O nečem se še od nas vendar ni pisalo, pa je potrebno, da se in da ne pride v

in leta 1924 je narasla številka na 7 milijonov.

Najboljša reklama

za trgovce, obrtnike in zasebnike so lepe tiskovine,

kakor n. pr. pismeni papir, zavitki, računi, memoranda, dopisnice, letaki, lepaki, barvotiski, večbarvne razglednice in priporočilnice

ki jih izvršuje

v najmodernejši izpeljavi, hitro in po najnižjih cenah

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru, Roroška c. 5

nes izrabljajo te izdolbine ribiči kot shrambe za mreže.

Življenje otočanov je zelo miroljubno. Nobeden ne plačuje davkov in se ne pritožuje radi javnih bremen. Jadrnica iz Valparaiso donša samotarjem razne potrebščine. Vse je srečno ter zadovoljno. Pripovedujejo celo, da je bilo udobno na tem otoku tudi tedaj, ko so bivali na njem kaznjenci. Nemec Hugon Weber ne čuti niti najmanjše potrebe, da bi se preselil iz samote v civilizirani svet, kjer je eden drugemu v napotje. Na Robinsonovem otoku je še dovolj prostora!

Vedno znova smo tiščali v pripovedovalca, ki se je pustil naposled omehčati in je ublažil našo radovednost še z eno robinzonijado te le vsebine:

»Angleški in ameriški milijonarji, razvajeni, bogati postopači, pri katerih ne igra denar nobene vloge, hočejo nekaj videti, kar je videlo doslej le malo ljudi, da lahko pripovedujejo pozneje svojim prijateljem in radovednežem o izvedenosti.

Leta 1922 je morala ladja »Franconia« in leta 1923 parnik »Duches of Atholl« obiskati tudi otok Tristan de Cunha v južnem Atlantskem morju, ker je hotela videti večina potnikov pri vožnji okrog sveta tudi to posebnost med otoki. V obeh slučajih je bilo izkrcanje nemogoče radi

silovitih viharjev, a so doživljajev željni potniki vendar videli otok in nekateri pomorščaki, ki so zapustili parnika v čolnih, so obiskali otok ter pripovedovali bogati družbi, kaj so videli in s kom so govorili.

Približno 1500 milj od otoka Sv. Helene, ki je najbližji sosedni ter obljudeni otok, leži od sveta pozabljen pustinja ne le izven črte pomorskega prometa, ampak tudi najbolj drzni ladijski kapitani se ogibljejo skalovja otoka. Na otoku prebiva 150 ljudi. Puščavniki životarijo siromašno življenje, čakajo mesece, da cela leta, dokler ne prispe kak parnik ali jadrnica, da jim pripelje živež ter pošto iz domovine.

Prvi angleški lord admiral je izjavil v parlamentu, da ni bilo mogoče v zadnjih desetih letih prepeljati pošte iz domovine na otok Tristan de Cunha. V najnovejšem času je postalo v tem oziru nekoliko boljše. Vsako leto mora obiskati od otoka Sv. Helene ena bojna ladja tudi ta otok zapuščenih in spraviti tjakaj prehrano in pošto. Redko kedaj se prikaže še kak kitolovec, da bi vzel na otoku vodo, prehrano, krompir, sočivje in nekaj moke.

Otok je bil odkrit leta 1506 od portugalskega admirala Tristana da Cunha.

Dalje sledi